Hồi Thứ Hai

HẮC LONG CÂU THẦN MÃ

Ngày thứ hai đã qua...

Dương Tiểu Tà thức dậy thấy lão già đang ngủ say. Gã lấy áo đắp cho lão già, rồi phóng mình ra cửa.

Buổi sáng tinh sương, nơi núi rừng gió lạnh từng cơn. Sông núi bao trùm một màn tuyết trắng.

Tiểu Tà theo thường lệ, tiếp tục luyện công. Gã chỉ luyện hai môn "Đại Bi Chỉ" và "Phi đao". Còn "Đại Phi Chưởng" và "Cô Tinh Kiếm Pháp" thì ít khi luyện tới.

Tại vì gã cảm giác chưởng pháp và kiếm pháp không tác dụng bằng phi đao và Đại Bi Chỉ.

Về "Đại Bi Chỉ" và "Phi đao" gã rất khá, còn chưởng pháp và kiếm pháp gã chỉ đạt năm mươi phần trăm công phu.

Tuy vậy, gã lại sáng tạo được môn võ công "Lãng tử tam chiêu". Môn này gã thường xuyên dùng để đối phó với lão già. Tiếng là "Lãng tử tam chiêu", nhưng sự thật nó chỉ là một môn võ công tự vệ.

Đệ nhất chiêu chủ công...

Chiêu này công địch lúc bất cẩn, làm cho địch không phản công được, chỉ lo thủ thế. Đó là môn "Dĩ công chế công"

Đệ nhị chiêu là thủ...

Chiêu này không chờ địch công đến đã thủ trước. Thủ địch chỉ bất công tức là thủ địch lúc muốn công mình.

Đệ tam chiêu chủ sát...

Chiêu này chỉ xuất sát thủ, tức là phải xem uy lực của địch để diễn biến, áp đảo.

Tuy có ba chiêu, nhưng liên miên bất tuyệt. Đây chính là môn võ học tối cao "Hữu chiêu như vô chiêu". Cách công thủ sinh sinh bất tận, giống như hàng hải càn khôn, không bờ không bến.

Dương Tiểu Tà chưa chắc đã hiểu rõ cơ bản của đạo lý này, gã chỉ biết số chiêu thức này rất phức tạp, tập luyện bằng cảm giác.

Như vậy gã không thích bằng "Lãng tử tam chiêu".

Với chiêu này đánh nhau chỉ cần sức lanh lẹ là đủ rồi.

Gã có tài chạy rất lẹ, không ai đuổi kịp nên nghĩ rằng chiêu thức cũng chỉ cần lanh lẹ là đủ thắng thiên hạ, như chạy đua vậy.

Dương Tiểu Tà trong lúc luyện công, nếu lão già không để mắt xem thì chẳng bao giờ gã luyện tập từ đầu đến cuối.

Hôm nay Dương Tiểu Tà tập luyện càng biếng nhác hơn, vì gã biết rằng đêm qua lão già đã uống một bữa say mèm, sáng nay rất mệt mỏi không thể dậy sớm được.

Gã nghĩ bụng:

– Bây giờ ta nên đến hồ Một Tháp, bắt vài con cá chép nấu canh cho lão đầu ăn giã rượu.

Nghĩ như vậy, gã cởi áo ra, thân thể rất khỏe mạnh. Gã đeo theo một lưỡi dao nhỏ, lập tức chạy đến bờ hồ.

Nhìn quanh hồ Một Tháp, nước chảy rất mạnh. Gã tính toán thời gian, vì cá chép trong hồ phải chờ đến lúc mặt trời mọc mới ra ngoài kiếm ăn, còn lúc chúng ở trong Tháp thì không thể bắt được.

Nói về hồ Một Tháp, gã đã gần mười năm kinh nghiệm. Nơi đây rất quen thuộc và giúp cho gã bơi lội tài tình.

Gã đã được đổi khí qua lỗ chân lông nên trong nước không sợ bị ngộp thở.

Cũng chính vì thế mà gã rất thích thủy công. Dù thủy lưu mạnh đến đâu gã cũng không sợ. Gần mười năm rồi gã không bao giờ bị vất vả trong dòng nước xoáy đó.

Gã tự tôn mình:

– "Cờ bạc và chạy đua thì ta ở vào hàng đệ nhất thiên hạ, còn về thủy công thì đứng hạng nhì".

Té ra, trong hồ Một Tháp có một con cá chép thiên nhiên, gã bắt mãi không được, nhưng gã lại kết bạn để đùa nghịch với con cá chép nên hắn nhường chức đệ nhất thiên hạ về bơi lội cho nó.

Bây giờ thì con cá chép trong hồ Một Tháp gã đã bắt được, nhưng gã lại kết bạn để đùa nghịch trong lúc bơi lội, không muốn xâm phạm đến sinh mạng nó.

Hiện nay con cá chép và Dương Tiểu Tà là đôi bạn tương thân, đầy cảm tình.

Trên đỉnh núi, ánh sáng mặt trời đã từ từ chiếu xuống hồ Một Tháp.

Dương Tiểu Tà lẩm bẩm:

– Đúng lúc rồi.

Vừa nói hắn vừa lao mình xuống nước.

Tại hồ này, trên mặt nước sóng cuộn ào ào, khí thế rất hung hăng, nhưng bên dưới lại rất im lặng.

Dương Tiểu Tà đã quen bơi lội ở đây, nên gã chỉ né tránh một ngọn sóng rồi trầm mình dưới đáy hồ.

Gã đưa tay đập mạnh vào chân tháp, liền có một con cá chép màu đỏ đậm. lớn bằng thân người từ từ phóng tới.

Dương Tiểu Tà đưa tay sờ đầu con cá chép tỏ vẻ thân mật. Sau đó, cả hai đùa giỡn với nhau rất thích thú.

Lần này Tiểu Tà không chơi lâu, lần mò lên chỗ cạn bắt ba con cá chép nhỏ xâu lại treo trên ngực, rồi từ giã cá chép lớn lên bờ.

Khi gã ló lên mặt nước đã thấy lão già đứng trên bờ cười.

Dương Tiểu Tà nói:

– Lão đầu! Ông thức dậy rồi sao?

Vừa nói gã vừa chạy nhanh đến bên ông lão.

Lão già nghiêm nét mặt hỏi:

– Tiểu Tà! Công phu đã luyện tập xong chưa? Tại sao đi ra hồ sớm như vậy?

Lão già chỉ lo lắng Dương Tiểu Tà bỏ bê luyện võ, ham thích chơi đùa.

Dương Tiểu Tà nói:

– Đã luyện rồi. Ông xem.

Vừa nói, gã vừa đưa bàn tay lên, quả nhiên lòng bàn tay có ửng lên một chấm đỏ, chứng tỏ gã đã trải qua việc luyện công.

Lão già gật đầu nói:

– Được rồi. Ngươi bắt cá chép đem về nấu chín mới ăn. Đã đến giờ tắm rửa rồi, ngươi không cảm thấy ngứa ngáy sao?

Tiểu Tà cười nói:

– Được rồi, tôi đi liền.

Dương Tiểu Tà trở về nhà bếp rửa sạch cá, đốt lửa nướng chín. Sau đó mới trở ra sân.

Lão già đã bỏ thuốc vào một thùng nước, để lên một hỏa lò đốt lửa lên.

Tiểu Tà chạy đến thấy thuốc đã hòa tan lập tức hai chân thủ thế, hay tay ôm tròn. Còn ông lão thì lấy kim châm đâm vào toàn thể các huyệt đạo trên mình Dương Tiểu Tà.

Không bao lâu, ông lão đã ghim xong hơn một trăm cây kim châm vào thân mình Tiểu Tà, và nói:

– Được rồi! Tiểu Tà bắt đầu đi.

Tiểu Tà gật đầu, hai chân nhún một cái đã nhảy vào thùng nước.

Lập tức gã co chân lại, ngồi cúm rúm như một pho tượng. Cả đến đầu tóc

cũng ngập trong nước.

Lão già bắt đầu đun lửa...

Lửa cháy phừng phừng...

Thuốc nước bắt đầu nóng đến sôi, trong thùng nổi bọt lên, mà Dương Tiểu Tà vẫn phải chịu đựng. Lối luyện công này rất kinh khủng.

Độ một thời gian vừa đủ uống hết bình trà, lão già giảm lần nhiệt độ.

Dương Tiểu Tà nhảy phóc ra ngoài.

Chỉ thấy toàn thân gã đỏ lên như một trái đào. Mỗi huyệt đạo đều có bảy lỗ sâu vừa ngấm kim châm. Nơi huyệt đạo có một luồng khói trắng thoát ra.

Cho đến khi nhiệt độ hạ xuống thì những lỗ sâu trong người gã mới trở lại nguyên trạng, nếu không để ý sẽ không thể tìm ra.

Qua một lúc, bạch khí trong người Tiểu Tà thoát ra hết, các môn huyệt cũng lặn xuống.

Dương Tiểu Tà thở ra một hơi, nói:

– Đến nay đã tiến bộ ra sao rồi lão đầu?

Lão già đáp:

– Ta dùng kim châm độ huyệt. Thủ pháp này bắt toàn bộ kinh mạch lưu thông. Ta đã dùng một lúc đến 108 lỗ kim, và 108 môn dược thảo, đều hòa tan trong nước, để cho ngươi tắm. Tính ra thời gian này đã gần mười năm rồi. Rất tốt, ta không để cho ngươi thất vọng.

Lão già nghĩ một lúc, rồi nói tiếp:

– Biện pháp này từ Thiếu lâm Đạt ma chân kinh truyền lại. Ngươi có biết Thiếu lâm là thiên hạ đệ nhất võ lâm không? Đạt ma tổ sư đã luyện đến mười tầng khí công. Nhưng hôm nay có thể nói là ngươi đã đạt được bốn phần. Ngươi sẽ không bị khống chế huyệt đạo. Hôm qua, ta đã dùng kim châm khống chế huyệt Khúc Tuyền của ngươi chỉ là tạm thời làm cho ngươi bị tê liệt một chút. Ngươi có thể dùng lỗ chân lông đổi khí, vì ta đã đả thông huyệt đạo chân lông, còn dùng thủy dược gần mười năm nên khí chân lông không bị tái thu hồi. Như vậy, là ngươi đã đạt được công phu tối cao đó. Khí từ tâm sanh chu lưu khắp người. Chỉ cần ngươi không bị nhiễm kim phấn, ngươi không thể chết được.

Tiểu Tà nghe nói đến đây cũng phấn khởi, hỏi:

– Tại sao không chết được?

Lão già nói:

– Một trăm lẻ tám món thủy dược này là Thiên hạ chi độc. Nội công của ngươi đã chịu được gần mười năm, thì ta nghĩ các độc dược không hại ngươi được. Có thể nói vạn độc bất xâm. Tóm tắt một câu. Ta luyện cho ngươi được thoát thai hoán cốt, chỉ cần ngươi bảo vệ được tâm khuyên khí thì bất cứ thương tích thế nào

cũng cứu chữa được.

Nhưng rất tiếc...

Tiểu Tà nói:

– Lão đầu! Ông đừng than thở, sự thật tôi cũng cố công luyện tập rồi.

Gã đưa tay vỗ vào vai lão già như người lớn an ủi trẻ con.

Lão đầu lắc đầu:

– Cố công? Sự thật ngươi cũng chỉ thích luyện loại tà môn như ném xí ngầu, chạy cho người ta đuổi theo, hoặc chui xuống nước... Như vậy môn nào là công phu võ học đây?

Tiểu Tà nói:

– Ba môn đó đều là công phu tuyệt học. Nếu người khác xin học tôi không dạy đâu.

Lão già cười nhạt:

– Ngươi nên biết ba môn đó, trừ ra môn chạy lẹ, thì còn lại đều không sử dụng được để đối phó với các cao thủ võ lâm đương thời. Mai mốt ngươi gặp các cao thủ giang hồ, ngươi sẽ bị thiệt thòi không ít.

Tiểu Tà cau mày:

– Cái gì là cao thủ giang hồ? Tôi tin rằng chúng nó không bắt tôi làm gì!

– Ngươi nói như vậy, ngươi gặp ta không phải bỏ chạy sao?

– Đó là ông biết được bản lãnh của tôi. Đối với người khác tôi không nhịn như vậy. Chỉ cần một bàn tay tôi đã bóp chết hắn rồi.

Lão già cười lớn:

– Ha ha! Được rồi! Nếu tranh cãi ta không cãi lại ngươi. Bây giờ, chỉ còn cách nấu ngươi thêm vài lần nữa để đề phòng những trường hợp xảy ra ngoài ý muốn của ta.

Dương Tiểu Tà nói:

– Ông đã nấu tôi gần mười năm rồi, thì nấu thêm vài lần nữa có thấm vào đâu?

Lão già lắc đầu:

– Không còn thời gian nữa đâu. Ta dự tính sai ngươi vào Trung Nguyên thay ta làm vài công việc.

Dương Tiểu Tà trố mắt:

– Cái gì? Ông muốn cho tôi vào Trung Nguyên sao?

Sự thật Dương Tiểu Tà là một cô nhi, từ lúc nhỏ lưu lạc ở các tiểu trấn, được ông lão đem về nuôi. Hắn lấy Trung Nguyên làm quê nhà. Hắn cũng muốn được

vào Trung Nguyên chơi một chuyến.

Hắn reo lên:

– A Tam! A Tứ! Ta sắp về Trung Nguyên rồi. Ta sẽ cho chúng bay giật mình.

A Tam, A Tứ chính là những bạn bè của hắn từ lúc nhỏ đi lang thang trong thị trấn. Riêng Tiểu Tà thì bị ông lão bắt đi, nên phải chia tay từ lúc đó.

Dương Tiểu Tà rất nhớ, nếu có dịp gặp lại, gã vui mừng không thể tả.

Rất tiếc, lúc đó chúng nó đều còn nhỏ, bây giờ biết chúng nó lưu lạc nơi đâu.

Dương Tiểu Tà đối với bạn bè rất thân tình. Gã muốn tìm lại hai người bạn thuở nhỏ này.

Lão già cười nói:

– Không sai! Ta muốn cho ngươi vào chơi Trung Nguyên một chuyến. Ta cũng có chuyện phải đến Thiếu Sơn một lần.

Tiểu Tà nói:

– Lão đầu! Ông không theo tôi vào Trung Nguyên sao? Chỉ cần ông đi theo tôi, tiểu tử này bảo lãnh ngày nào cũng cho ông ăn uống đầy đủ.

Lời nói của Dương Tiểu Tà không phải nói ngoa, lão già cũng tin như vậy, nhưng dụng ý của lão già là muốn để hắn lưu lạc giang hồ một thời gian, nếm mùi cam khổ, sau này mới dễ dạy.

Lão nói:

– Không! Ta không đi được! Ta phải để ngươi đi một mình.

Dương Tiểu Tà mừng rỡ nhảy dựng lên:

– Vào Trung Nguyên phải ăn uống cho thật ngon...

Lão già cười lớn, tiếng cười vang cả núi rừng...

Dương Tiểu Tà kinh ngạc hỏi:

– Lão đầu! Ông làm sao vậy?

Lão già nói:

– Ngươi lo lắng cho ta?

Tiểu Tà lắc đầu:

– Chuyện này nhỏ thôi. Ông cứ cười lớn hơn nữa xem sao?

Lão già nói:

– Không! Ta còn muốn sống thêm mấy năm nữa. Ngươi đừng lo cho ta.

Tiểu Tà thở dài một tiếng:

– Xưa nay anh hùng ai cũng muốn thử thách với đời. Cứ tự nhiên đi...

o O o

Gió lạnh đìu hiu...

Tuyết bay lả tả...

Nhưng có một người từ trước đến nay không biết lạnh lẽo là gì. Đó là Dương Tiểu Tà.

Ở vùng hồ Một Tháp này chỉ có duy nhất một tiểu trấn gọi là thị trấn Tái Ngộ.

Thị trấn này chỉ có một con đường, gồm một trăm ngôi nhà, do những dân săn bắn cư ngụ.

Trong đó có hai tiệm tạp hóa, một tiệm cầm đồ, ba quán rượu, một quán trà, một nhà trọ.

Dân cư ở đây rất thật thà, chân chất. Ai cũng lo việc săn bắn để sinh nhai. Cuộc sống rất gian khổ.

Mùa đông đến, gió lạnh đìu hiu. Ai nấy đều phải mặc áo da thú, tụ tập ở nơi kín gió.

Phía đông tiểu trấn có một quán trà nhỏ, gồm tám bàn, trông rất đơn giản.

Bỗng có tiếng nói rất lớn phát ra:

– Tiểu nhị ca! Ta đến đây rồi.

Đó là tiếng nói của Dương Tiểu Tà. Người chưa đến mà giọng nói đã oang oang.

Tên tiểu nhị ở trà thất này độ hai mươi tuổi, vóc người bình thường, trước đây đã từng quen biết Dương Tiểu Tà.

Hắn thấy Dương Tiểu Tà vội chạy ra, mừng rỡ:

– Hôm nay ngươi đến đây sao? Mau vào đây trốn lạnh. Ta pha trà ngươi uống cho ấm.

Dương Tiểu Tà thở một hơi trắng như khói, từ ngoài cửa nhảy vào, không có vẻ gì lạnh lẽo, cười nói:

– Tiểu nhị ca! Tôi không cần uống trà, chỉ đi tìm Hai Ngốc. Chẳng biết nó có ở đây không?

Hai Ngốc cũng là một cô nhi, lưu lạc nơi đây, mang cái tên đứa trẻ lang thang.

Tiểu nhị cũng rất thương Hai Ngốc, vì hắn chỉ mới mười hai tuổi không nơi nương tựa, phải đến làm công việc phụ giúp ở trà thất, nhưng thường ngày bị tiểu nhị đánh đập luôn. Tuy vậy, tánh tình Hai Ngốc ai cũng mến, vì hắn thật thà, khờ khạo.

Tiểu nhị cười nói:

– Hôm nay quán trà ít khách, nên ta cho hắn đi chơi rồi. Tiểu Tà, ngươi có việc cần thì cứ đi tìm hắn ở gốc cây, xó chợ...

Tiểu Tà nói:

– Như vậy ta phải đi tìm Hai Ngốc.

Tiểu nhị cười nói:

– Chốc nữa ghé lại đây. Ta chỉ...

– Được rồi! Chốc nữa ta sẽ trở lại. Tiểu nhị ca tánh tình hiền hâu, ta rất mến.

Tiểu Tà là đứa bé thương người, nên kết bạn với một số trẻ lang thang trong tiểu trấn này, luôn luôn giúp đỡ.

Gã nghĩ rằng trong thiên hạ nếu ai cũng giống như gã, cứ vui vẻ, không lo lắng, khổ đau thì tốt biết bao nhiêu.

Chỉ chốc lát, Tiểu Tà đã đến một gốc cây cổ thụ. Thấy một bầy trẻ không sợ lạnh xúm nhau chơi đùa ở đây.

Tiểu Tà kêu lên:

– Hai Ngốc! Ta đã đến đây.

Tiểu Tà vừa kêu vừa chạy đến.

Bọn trẻ nhìn thấy Tiểu Tà la lớn:

– A! Tiểu Tà đến rồi! Chúng ta Tiểu Phán, Tiểu Điền, Đại Ngu cũng ở đây.

Trong nhóm này có một đứa trẻ trên đầu cột ba nhúm tóc, mình mặc áo xanh, đưa tay phất phất. Hắn chính là Hai Ngốc.

Tiểu Phán mặt như trái bưởi, tròn vo, độ mười một tuổi, giống như Thổ địa.

Đại Ngu thì đúng như tên gọi, người to như con heo, độ mười lăm tuổi, so với Tiểu Tà cao hơn nửa cái đầu.

Tiểu Điền thì rất nhỏ bé, chỉ mới chín tuổi, thân mình ốm teo.

Chúng nó đều là con cháu nhà săn bắn, thường ngày sống rất kham khổ, xúm lại tụ tập để bày trò chơi.

Hai Ngốc chạy đến nắm tay Tiểu Tà:

– Tiểu Tà! Tại sao lâu nay không thấy đến chơi, bọn ta rất buồn muốn đi tìm mi...

Tiểu Điền xen vào:

– Tiểu Tà! Hôm qua cha ta săn được con heo rừng, cha ta muốn đem cho mi ít thịt. Ăn ngon lắm...

Tiểu Tà nói:

– Tiểu Điền! Ta rất cảm ơn tình thương của cha ngươi. Ta sẽ đến lấy. Ta sẽ đem chút ít trà tặng cha ngươi.

Bọn trẻ vui vẻ cười lên.

Cười một lúc Tiểu Tà nói:

– Hai Ngốc, Tiểu Điền, Tiểu Phán... ta báo cho chúng bay biết, ông nội ta cho ta đi Trung Nguyên chơi sáu tháng. Các ngươi có thấy hứng thú không?

Tiểu Tà nói đến lão già trong túp nhà lá bao giờ cũng kêu là ông nội. Nhưng sự thật mấy năm về trước, Tiểu Tà đã bị lão già này bắt đem về hồ Một Tháp. Sự quan hệ giữa hai người này vẫn còn chưa rõ.

Tiểu Tà gọi lão già là lão đầu đã quen miệng, không sao sửa được, và chính lão già cũng thích Dương Tiểu Tà gọi mình như vậy. Tên họ lão già giờ đây Tiểu Tà cũng không được biết.

Như vậy, cả hai người kỳ quái sống chung với nhau một chỗ. Nhưng phải công nhận rằng cả hai đều có tình cảm thâm hậu. Cảm tình này ví như một sư phụ và một đệ tử. Cảm tình này chỉ có hai người trong cuộc biết thôi, còn người ngoài thì không ai hiểu rõ.

Hai Ngốc nói:

– Cái gì? Tiểu Tà muốn bỏ chúng ta ư?

Tiểu Tà cười nói:

– Hai Ngốc cứ yên tâm! Ta sẽ trở về đây rất nhanh. Nếu không trở về thì còn ai đến đây? Ta tính hỏi ngươi có muốn đi với ta vào Trung Nguyên hay không? Ở đó chắc chắn là rất vui.

Hai Ngốc nói:

– Ngươi chưa vào Trung Nguyên thì làm sao biết được ở đó rất vui? Thực ra ta cũng muốn đi theo.

Tiểu Phán reo lên:

– Tiểu Tà! Ta cũng muốn đi theo nữa.

Tiểu Tà cười.

Sự thật hắn đâu có muốn dẫn ai đi. Hắn nghĩ đến bản thân hắn chưa biết phải ra sao.

o O o

Tiểu Tà chạy vào trong trấn, vung tay múa chân, mặt mày vui vẻ, nói với Hai Ngốc:

– Sự thật cờ bạc là cờ bạc, không có bản lãnh thì không được.

Hai Ngốc hỏi:

– Tiểu Tà! Hôm nay kiếm được bao nhiêu tiền?

Tiểu Tà nói:

– Chúng ta hôm nay ăn không ít tiền, bây giờ chia nhau tiêu xài.

Hai Ngốc nói:

– Chỉ cần cho chúng tôi chút ít là đủ rồi.

Tiểu Tà nói:

– Không được! Ta sắp đi Trung Nguyên, thời gian không biết bao lâu. Từ nay ai cho tiền chúng bay tiêu xài? Chúng bay nên giữ số tiền này để sử dụng khi cần thiết. Trên đời này tìm được người tốt rất khó. Ta đã có mười năm kinh nghiệm. Hoàn cảnh khổ sở này ta không muốn nhìn thấy.

Nói xong, Tiểu Tà lấy tiền bạc chia cho tất cả bạn bè, bản thân chỉ để lại chút ít.

Số tiền Tiểu Tà chia cho Hai Ngốc hai trăm lượng. Đại Ngu ba mươi lượng, Tiểu Phán ba mươi lượng, Tiểu Điều ba mươi lượng.

Hai Ngốc nói:

– Tiểu Tà! Sao anh cho tôi nhiều quá vậy? Tôi dùng không hết số tiền này!

Tiểu Tà cười nói:

– Hai Ngốc! Ngươi chỉ có tiểu nhị ca, không cha mẹ, nếu có chuyện mướn người ta giúp đỡ khó tìm được. Để lại số tiền này ngươi sẽ an tâm hơn, nếu tiêu xài không hết lúc ta trở về sẽ trả lại cho ta.

Hai Ngốc không từ chối, hắn đã biết dụng ý của Tiểu Tà, có nói cũng vô ích.

Đại Ngu nói:

– Tiểu Tà! Tại sao anh không để dành tiền?

Tiểu Tà cười nói:

– Không cần! Chỉ cần nơi nào có chó thì ta không chết đói. Nơi nào có người thì ta có tiền xài. Đồng thời, bản thân ta cũng không cần xài tiền. Các ngươi không phải lo lắng cho ta.

Đại Ngu cười nói:

– Như vậy Trung Nguyên vẫn dễ kiếm tiền sống sao?

Tiểu Tà nói:

– Đương nhiên! Người Trung Nguyên rất chân chất. Nghe nói lừa và ngựa họ cũng còn không phân biệt được. Vậy ta rất dễ kiếm ăn.

Bọn chúng nghe nói cười híp mắt, vì trong óc bọn chúng Tiểu Tà là một người bản lãnh siêu phàm, lời nói của hắn giá trị như vàng ngọc. Rất tiếc, Tiểu Tà lại là một tay nói dóc số một trên đời này.

Tiểu Tà thấy mặt trời sắp lặn liền nói:

– Thôi, chúng ta chia tay. Trời sắp tối rồi!

Tiểu Phán nói:

– Như vậy lần chia tay này là lần chót sao? Tiểu Tà! Đừng quên lúc đến Trung Nguyên phải có tin tức về cho chúng ta biết.

Tiểu Tà cười:

– Nhất định rồi! Dù ở nơi chân trời góc bể ta cũng không quên những kỷ niệm lúc thiếu thời.

Cả bọn chia tay, vui vẻ trở về mang theo một tình cảm rất sâu sắc.

Chỉ chốc lát có tiếng vó ngựa vang lên trong tiểu trấn.

Trên con đường vào tiểu trấn bấy giờ có một con ngựa ô phi rất nhanh, bốn vó rập rềnh, khí thế rất hùng dũng làm cho dân chúng ai nấy đều kinh ngạc.

Nhìn qua con ngựa, ai cũng biết đó là giống kỳ mã Hắc long câu, từ sa mạc đến, thân mình vạm vỡ, sắc lông đen mướt.

Trên lưng ngựa là một Hắc y thiếu nữ xinh đẹp.

Thiếu nữ mặc võ phục, mang giày cao cổ, trên đầu thắt hai bím tóc bỏ dài xuống lưng, tay cầm roi da.

Toàn thân màu đen, trông thấy uy nghiêm, thanh lịch.

Vừa rẽ vào thị trấn, Hắc y thiếu nữ hình như có vẻ kiêu căng, muốn phô diễn uy phong của mình, nên hét lên một tiếng, đưa roi đánh vào mông con Hắc long câu, làm cho con ngựa này đã phi nhanh còn phi nhanh hơn nữa.

Con ngựa hí lên mấy tiếng, bụi cát tung trời, phóng mình như gió, không còn biết trên đường có người hay không.

Giữa lúc đó, Tiểu Tà nhìn thấy Tiểu Điền đang đi bộ qua đường.

Té ra Tiểu Điền vừa được chia tiền, lòng phấn khởi, chạy về nhà không để ý đến tình trạng nguy biến sắp xảy ra.

Hắn không để ý, vì bình thường trong tiểu trấn này làm sao có thể xảy ra chuyện lạ như vậy.

Tiểu Tà nhìn thấy kinh hãi, trước mặt gã như đã thấy Tiểu Điền sắp bị con Hắc long câu của cô gái áo đen giẫm nát.

Gã hét lên một tiếng lớn, phi thân hướng về phía Tiểu Điền phóng tới.

– Phạch!

Tiểu Tà đã xô Tiểu Điền tránh sang một bên té nằm trên mặt đất.

Hắc long câu hí lên một tiếng, phóng qua người Tiểu Tà, chỉ cần một chút không may là dậm lên lưng gã rồi.

Tiểu Tà nhìn thấy Tiểu Điền đã thoát hiểm, tuy bản thân đã bị té dưới đất, nhưng vẫn vô sự nên rất tự mãn cười nói:

– Không sai! Ớt cay là ớt hiểm! Hi... hi...

Ai ngờ tiếng cười chưa dứt, trên lưng Tiểu Tà đã nghe "Phạch" một tiếng, làm cho gã nhào lăn tới trước.

Qua một vòng nhào lăn, Tiểu Tà đứng dậy chưa vững thì thấy thiếu nữ áo đen mặt giận dữ, vung roi hướng về phía gã đánh tới.

Tiểu Tà kêu lớn, hai tay phất ra một chiêu nắm cứng roi ngựa của hắc y thiếu nữ nói:

– A đầu! Ta không gây chuyện đến ngươi thì đã may lắm rồi. Sao ngươi còn dám đánh ta? Ngươi tưởng ta dễ hiếp sao?

Tiếng nói vừa dứt, hắc y thiếu nữ đã phóng một mũi phi tiêu nhắm ngay ngực Tiểu Tà, kèm theo giọng nói lanh lảnh:

– Con trai thối tha! Ngươi dám cản đường bổn cô nương!

Giọng nói tuy kiều my, nhưng có vẻ hung dữ.

Tiểu Tà kinh hãi, hai tay vạch chéo, phát ra một chiêu Phất vũ đánh tạt mũi phi tiêu, đồng thời đánh tạt về phía đầu ngựa một chưởng.

Gã nghĩ rằng đánh ngựa tốt hơn đánh người, cố ý muốn cho hắc y thiếu nữ té xuống.

– Hí... hí...

Hắc long câu bị đánh, hí lên mấy tiếng, nhảy lồng lên.

Hắc y thiếu nữ kinh hãi hét lên, nhưng nhờ tài kỵ mã hay, nên không vì thế mà té xuống. Roi ngựa của nàng vẫn hướng về Tiểu Tà đánh tới.

– Được!

Tiểu Tà hừ một tiếng, thân mình chớp động, hai tay tung ra, nắm cứng roi ngựa của thiếu nữ hét to:

– Tiểu a đầu! Cỡi ngựa không mở mắt, đã đụng người còn dám đánh người. Cô là hạng người nào?

Thiếu nữ cười nhạt:

– Tiểu quỷ! Ngươi là hạng người nào mà dám cản đầu ngựa của bản cô nương?

Lưng của Tiểu Tà vừa rồi đã bị thiếu nữ đánh một roi, nên gã giả trò đưa tay xoa xoa, trêu ghẹo:

– Ôi! Đau quá!

Hắc y thiếu nữ nói:

– Tiểu quỷ! Ngươi dám động đến ta, Phi Long Bảo cha ta nhất định không bỏ qua.

Câu nói vừa kiêu ngạo vừa đe dọa...

Lúc này trên đường đã có nhiều người đứng xem.

Hắc y thiếu nữ muốn biểu dương uy danh của nàng trước mặt mọi người, nên thúc mạnh hai chân vào hông ngựa, muốn cho ngựa nhảy tới đạp nát Dương Tiểu Tà.

Tiểu Tà phi thân né qua...

Lúc này Tiểu Tà có ý muốn đùa cợt. Gã cười lớn:

– Phi Long Bảo là cái gì? Dương Tiểu Tà ta đâu có sợ ai? Nếu được gặp một lần thì chưa chắc cái tên Phi Long Bảo đó còn dám...

Câu này Tiểu Tà cảm thấy rất đắc ý...

Nhưng nếu Tiểu Tà biết rằng Phi Long Bảo là đệ nhất võ lâm Đại Bảo, có thể gã đã bỏ chạy rồi, làm sao dám trêu tức hắc y thiếu nữ như vậy.

Hắc y thiếu nữ nổi giận:

– Tiểu quỷ! Ngươi dám sỉ nhục Phi Long Bảo? Ngươi chán sống rồi sao?

Nàng vung tay trái ra, phóng một cây phi tiêu vào mắt trái của Tiểu Tà.

Hành động của hắc y thiếu nữ này rất ác hiểm, song Tiểu Tà chỉ cần phất tay một cái, dễ dàng đánh tạt cây phi tiêu sang một bên, và nói:

– Con bé phách lối! Bản lãnh rất tầm thường, đâu đáng cho tiểu gia để ý.

Vừa nói Tiểu Tà vừa phóng trả lại cây phi đao.

– Xạch!

Cây phi đao lá liễu đã ghim vào cổ áo của hắc y thiếu nữ.

Tiểu Tà đắc ý cười to:

– Sao, có khá hơn cô nương không? Cô nương phải mở to mắt mà nhìn cho kỹ.

Hắc y thiếu nữ không ngờ tên tiểu quỷ dơ dáy như vậy mà võ công lại uyên thâm. Cô ta muốn tránh né nhưng lực bất tòng tâm. May mà Tiểu Tà chỉ biểu diễn phi đao, không có ác ý hại người.

Mặt mày hắc y thiếu nữ biến sắc. Nàng lớn giọng:

– Tiểu quỷ! Ngươi dám vô lễ với ta! Cha ta là Phi Long Bảo chủ không thể bỏ qua cho ngươi.

Cô gái áo đen này chính là ái nữ của Phi Long Bảo chủ, tên Vĩ Diệu Cầm. Từ nhỏ gia đình nuông chiều quá mức, không chịu tập luyện võ công, bây giờ đã thấy bản thân không đối phó nổi với giang hồ, nên phải lấy uy danh của cha nàng để uy hiếp mọi người.

Rất tiếc, Dương Tiểu Tà không phải là người đã từng sống trên giang hồ, nên không biết nể sợ ai...

Gã cười hì hì:

– Ta còn muốn giết luôn cả Phi Long Bảo nữa.

Tiểu Tà phóng tiếp một cây phi đao thẳng vào đùi hắc y thiếu nữ.

Hắc y thiếu nữ lắc mình tránh né, tưởng rằng bản thân đã trúng phi đao rồi.

Tiểu Tà cười nói:

– Đừng vội! Ta chưa muốn cô nương sớm khai hoa. Ta chỉ muốn phóng ngay yên ngựa, làm một trò đùa cho cô nương vui mắt. Nếu có gì thất lễ xin tha thứ.

Hắc y thiếu nữ mặt tái nhợt, vừa sợ vừa giận, hét lên một tiếng, thúc ngựa nhảy tới đạp Tiểu Tà. Đồng thời xuất thủ ném một cây phi tiêu về phía Tiểu Điền, ý muốn làm cho Tiểu Tà bối rối.

Tiểu Tà đâu ngờ cô gái này độc ác như vậy, nổi giận hét lên một tiếng, dùng chiêu Truy hồn quán nhật phóng một cây phi đao về phía Tiểu Điền.

– Cheng!

Hai tiếng thép chạm nhau vang lên, cây phi đao của Tiểu Tà đã đánh tạt cây phi tiêu của thiếu nữ áo đen sang một bên. Chỉ chậm trễ một chút Tiểu Điền đã mất mạng rồi.

Lúc này, hắc y thiếu nữ liếc thấy phía sau lưng Tiểu Tà bỏ trống, không đề phòng, đắc ý cười một tiếng, phóng luôn năm cây phi tiêu vào lưng Tiểu Tà hét:

– Lần này xem thử ngươi còn né tránh được hay không?

Tiểu Tà cảm giác sau lưng có năm luồng chỉ công đâm tới, rất tiếc bản thân hắn đang treo trên không trung, không thể né tránh được, chỉ còn có cách rút cây phi đao ra đánh đỡ.

Vai bên trái của gã đã bị một cây phi tiêu đâm trúng, thân hình hắn té xuống đất, máu rướm ướt áo.

Tiểu Tà giận dữ hét lên:

– Tiểu a đầu! Không ngờ ngươi quá độc ác.

Vừa nói Tiểu Tà vừa lao mình vào hắc y thiếu nữ, khí thế như con cọp bị thương, rất hung dữ.

Hắc y thiếu nữ thấy Tiểu Tà đã bị trúng phi tiêu mà vẫn còn hung hăng như vậy, nên kinh hãi, không dám giao đấu.

Nàng quay đầu thúc ngựa chạy trốn về hướng Tây tiểu trấn.

Tiểu Tà chạy theo thét to:

– Tiểu a đầu! Ngươi trốn đi đâu?

Tiểu Tà đã nổi tiếng là người chạy vô địch, nên chỉ trong chốc lát gã đã đuổi kịp, nắm chặt đuôi ngựa.

– Phạch!

Hắc y thiếu nữ vung roi quất ngược vào vai gã.

Tiểu Tà không né, cứ tiếp tục nắm chặt đuôi ngựa, tay phải đâm một cây phi đao vào mông ngựa, hai chân đeo cứng lên, miệng cười hí hí:

– Soẹt!

Tiểu Tà đã dùng phi đao cắt mất đuôi ngựa rồi.

Gã cười lớn:

– Một cô gái đẹp cưỡi ngựa không có đuôi. Hí hí!

Tiểu Tà đã chịu đựng một roi để cắt đứt đuôi ngựa, trêu ghẹo cô gái đẹp. Trong thiên hạ tìm ra người thứ hai thật hiếm có.

Gã càng nghĩ càng tức cười.

Lúc đó ngựa đã chạy mất vào rừng.

Tiểu Tà vừa cười, vừa xem lại thân mình, thấy không hề gì cả. Mũi phi tiêu chưa đủ làm cho hắn bị thương, nhưng cũng chảy rất nhiều máu.

– Phì!

Hắn nhổ một bãi nước bọt xuống đất, giận dữ nói:

– Thật xui xẻo! Ta chưa từng gặp một cô gái nào ác độc như vậy. Lần sau ta nhất định phải cạo trọc đầu cô gái này để cho cô ta làm ni cô.

Nói xong, Tiểu Tà chạy đến chỗ Tiểu Điền.

Mọi người xung quanh đang đứng xem, thấy cuộc biểu diễn này có vẻ hấp dẫn, đều vỗ tay tỏ ý khen ngợi Tiểu Tà.

Thật ra, lần này Tiểu Tà đã làm vui cho dân cư trong tiểu trấn.

Tiểu Tà đến bên Tiểu Điền hỏi:

– Tiểu Điền! Có sao không?

Tiểu Điền nói:

– Không sao! Nhưng trên mông hơi đau một chút.

Tiểu Tà cười hì hì:

– Vậy thì khỏi lo! Không bị thương thì khỏe rồi. Bữa khác ta bắt cô gái này rửa nhục. Bây giờ trời đã gần tối rồi, hãy về nhà để cha mẹ khỏi trông.

Tiểu Điền nói:

– Cảm ơn anh Tiểu Tà! Em về nhà ngay.

Bỗng có Hai Ngốc chạy đến hỏi:

– Tiểu Tà có bị thương không? Con nhỏ này thật hiểm ác. Có thể từ Trung Nguyên đến đây.

Giọng Hai Ngốc có vẻ giận dữ cô gái áo đen vừa rồi.

Tiểu Tà nói:

– Con bé đó có gì mà khoe khoang, ả chỉ cậy thế hiếp người. Ả lấy uy danh của Phi Long Bảo gì đó để dọa thiên hạ.

Hai Ngốc nói:

– Nhưng vừa rồi hình như Tiểu Tà không muốn làm hại cô gái hiểm ác ấy.

Tiểu Tà gật đầu:

– Ta thì chuyên môn giết chó.

Hai Ngốc vừa rồi rất lo lắng sợ Tiểu Tà gặp nguy hiểm. Nhưng bây giờ thì thấy gã vẫn bình yên, trong lòng rộn rã vui mừng.

Tiểu Tà nói tiếp:

– Huynh cứ yên tâm! Ông nội tôi đã nói trong thiên hạ không ai lấy được sinh mạng của tôi.

Vừa nói Tiểu Tà vừa đưa cánh tay trái lên để chứng tỏ gã chỉ bị thương ngoài da thôi.

Hai Ngốc yên tâm:

– Không ngờ võ công của đệ rất cao siêu, từ nay huynh yên tâm rồi.

Tiểu Tà nói:

– Huynh quá khen. Nói về võ công thì đệ không đủ bản lãnh. Lúc nãy đệ cũng bị té dưới đất, như vậy võ công còn rất kém.

Hai Ngốc nói:

– Tại vì đệ muốn cứu Tiểu Điền nên bị sơ hở, nếu không dễ gì con bé áo đen đó hạ nhục đệ được.

Tiểu Tà nói:

– Huynh nói rất đúng. Lần này tại vì đệ không cẩn thận, thiếu kinh nghiệm giao đấu, lần sau nếu gặp con nha đầu đó đệ phải cắt đứt cái đuôi tóc của ả mới đã giận. Thôi chúng ta đi. Đệ phải trở về để ông nội khỏi chờ.

Hai người vào trà thất, uống trà ăn mấy cái bánh bao, tán gẫu một hồi rồi chia tay.

Trên đường về, Tiểu Tà lúc vui lúc giận, gã lẩm bẩm:

– Phi Long Bảo là cái gì mà làm cho thiên hạ phải sợ hãi. Lần sau ta phải bắt chúng nó cạo trọc đầu, đàn ông làm hòa thượng, đàn bà làm ni cô. Phật ta phổ độ... phải quảng khai thiền môn...

Gã càng nói càng hứng thú, quên hết những chuyện nguy hiểm lúc nãy.

o O o